

מ"ת 30449/06/18 - מדינת ישראל נגד אמין אבו עאמר (עציר)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 30449-06-18 מדינת ישראל נ' אבו עאמר(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת זהבה בוסתן
מבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אופיר פחימה
נגד
משיב אמין אבו עאמר (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבי חימי
החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של **הריגה**, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק **ונשיאת נשק ותחמושת**, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק. בד בבד, עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, זו הבקשה שלפני.

עיקרי כתב האישום

1. ביום 12.5.18, התקיים מפגש "סולחה" בין משפחת אבו עמאר למשפחת אבו סוויס בביתו של נאף אבו עמאר (להלן - **נאף**), על רקע אירועים שאינם קשורים למשיב או לכתב האישום שהוגש נגדו.

לסולחה הגיעו כ- 50 איש וביניהם המשיב ובני משפחתו: אביו - המכונה **אבו ג'ודה**, אחיו - **חליל**, אחיינו - **וואליד**, ובן דודו - **חמאד**.

בין בנו של נאף - סעד אבו עמאר (להלן - **סעד**) ובין חמאד קיים סכסוך.

2. עובר להגעתו של המשיב לביתו של נאף הוא הצטייד באקדח טעון בכדורים אותו הטמין במכנסיו בצמידות לבטנו.

בעת שמספר בני משפחת אבו עמאר, וביניהם המשיב, עמדו ברחבה מוגבהת המצויה מחוץ למבנה בו נערכה הסולחה, הגיע סעד לחצר, בחמת זעם, כשהוא נוהג ברכב טויוטא מסחרית מצויד בסכין גדולה באורך של כ- 30 ס"מ ועצר את רכבו בסמוך לרחבה המוגבהת.

סעד יצא מהרכב, אותו השאיר מונע, כשהוא אוחז בידו סכין ורץ לכיוון חמאד תוך שהוא צועק לעברו "מה באת אלינו פה, אנחנו לא גמרנו את מה שביננו".

נאף התקדם לעבר בנו סעד וחסם אותו בגופו. מיד לאחר מכן ניגשו אבו ג'ודה, המשיב, וואליד וחליל לסעד והיכו אותו בפניו. בשלב כלשהו נלקחה הסכין מידי סעד.

סעד רץ חזרה לרכב, החל בנסיעה קדימה לעבר הרחבה המוגבהת ונעצר בסמיכות לאביו נאף. מיד לאחר מכן, החל סעד בנסיעה לאחור לכיוון היציאה מהחצר.

בשלב זה, ניגש חליל אל הרכב ופתח את דלת הנוסע הקדמית וסעד המשיך בנסיעה לאחור.

3. באותה עת עמד אכרם אבו עמאר, יליד 22.11.99 (להלן - **המנוח**), בחצר, במרחק של כ- 20 מ' מהרחבה המוגבהת.

עובר לשלב זה, גמלה בליבו של המשיב ההחלטה לפגוע בסעד, ובעודו עומד על הרחבה המוגבהת, שלף את האקדח ממכנסיו וירה לעבר סעד מספר יריות.

אחד הכדורים שירה המשיב פגע בצווארו של המנוח. 2 כדורים פגעו בפגוש הקדמי של הרכב בו נסע סעד וכדור נוסף פגע במכסה המנוע של הרכב.

4. אבו ג'ודה ניגש אל המשיב ונאבק עמו עד ששלף מידיו את הנשק. בשלב זה נשמטה המחסנית מהנשק ונאף הרימה והשליכה לעבר עצי הזית הסמוכים.

כתוצאה מהירי התמוטט המנוח, הוא הובהל לבית החולים וביום 16.5.18, חלה התדרדרות במצבו והוא נפטר.

הראיות לכאורה

5. המשיב אינו חולק על עצם קרות האירוע ותיאורו בכתב האישום ועל קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, אך טוען כי קיים כרסום משמעותי בראיות וחולשתן ניכרת כאשר המחלוקת מתמקדת בזהותו של המשיב כמי שנשא נשק וירה במהלך האירוע.

6. לטענת המאשימה הראיות המשמעותיות שקיימות בשאלת זיהוי היורה הן עדויות עדי הראיה, שחזור שנערך על ידי סעד; מציאת המחסנית במקום עליו הצביע נאף כפי שיפורט להלן.

7. עדותו של נאף אבו עמאר - אביו של סעד - המתלונן שבביתו נערכה הסולחה.

גירסתו הראשונה נמסרה דקות ספורות לאחר האירוע (בשעה 12:30) לשוטר שמעון דיין שהגיע לזירה וערך

תשאול אותו תעד במכשיר הטלפון הסלולרי שלו (ראה דו"ח פעולה מיום 12.5.18). בתשאול סיפר נאף כי המשיב החל לירות לכיוון בנו סעד. אביו של המשיב, אבו ג'ודה, ניסה להוציא את האקדח מידי ונשמטה המחסנית. נאף הרים המחסנית והשליכה לכיוון עצי הזית.

נאף הצביע על המקום אליו השליך את המחסנית. והמחסנית נמצאה במקום זה.

נאף נחקר, ביום הארוע, פעמיים נוספות:

בפעם הראשונה כשעתיים לאחר האירוע (הודעה מיום 12.5.18 (14:23), בה מסר כי בנו סעד הגיע למתחם הסולחה **"עם סכין לא זוכר איזו סכין"** והוא (נאף) **"עטפתי אותו עם הגוף שלי. האחרים שלידי התחילו לעזור לי לתפוס אותו"** (ש' 21 - 22). לאחר מכן סעד הלך לכיוון הרכב שלו נסע קדימה (לכיוון נאף), לפתע נעצר וחזר ברוורס עד שיצא לגמרי מהחצר. לטענת נאף הוא אינו בטוח שראה את היורה מכיוון שהיו כ-10 אנשים שידיהם היו מונפות מעלה והתנפלו על מי שירה **"יכול לתת שם אבל אני לא יודע אם זה הוא במדויק"** (ש' 37).

בפעם השניה נחקר באזהרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה והחזקת אמל"ח (בעקבות דבריו כי השליך את המחסנית) (הודעה מיום 12.5.18 (16:04)). בהודעה זו מסר כי הוא בטוח בכך שראה את המשיב יורה (99.9 אחוז), כולם החזיקו אותו וגם אביו אבו ג'ודה. בהמשך אמר **"אני אמרתי מקודם 99.9 אחוז עכשו אני אומר לך 100 אחוז הוא החזיק את האקדח אימן"** (ש' 38-39). לדבריו היה במרחק של כמטר- מטר וחצי מהמשיב.

על עובדות אלה חזר נאף בחקירותיו מיום 14.5.18 ו- 29.5.18.

בין נאף לבין אביו של המשיב, אבו ג'ודה נערך עימות (14.05.18), במהלכו הטיח נאף בפני אבו ג'ודה כי ראה את המשיב מחזיק באקדח וכי אבו ג'ודה הוא זה שנטל מידי המשיב את האקדח.

אבו ג'ודה אישר בעימות כי הוא ועוד 10 איש שנאבקו עם מה שהחזיק המשיב בידו "ומה שהצלחתי לפרק מהידים שלו פירקתי היה אגרופן אולי. אני גם חטפתי מכות אבל אקדח אני לא החזקתי" (ש' 14 - 15).

נאף גם ערך שחזור בו הסביר היכן עמד כל אחד מהעדים המרכזיים והסביר מהיכן ירה המשיב.

8. עדותו של אחמד אבו עמאר בנו של נאף. המאשימה מגדירה את עדותו כעדות מרכזית. נחקר לראשונה ביום 28.5.18. אחמד מסר כי היה בתוך מתחם הסולחה (השיק) ולשמע צעקות יצא החוצה וראה את אביו (נאף) מחבק את סעד (המתלונן) [ש"**היה לו איזה סכין קטן**"] (ש' 27). הבנים של אבו ג'ודה וביניהם המשיב, התנפלו על המתלונן והתחילו להרביץ לו. לאחר שהפרידו ביניהם סעד נכנס

לרכבו וחליל (אחי המשיב) פתח את דלת הנוסע שליד הנהג. במצב זה כשדלת הנוסע שליד הנהג פתוחה החל סעד לנסוע לאחור. בשלב זה ראה אחמד את המשיב שולף ממכנסיו אקדח בצבע שחור ויורה לעבר סעד בשעה שסעד נמצא בתוך רכבו. אחמד מסר ששמע ארבע או חמש יריות. מיד לאחר שראה את המשיב יורה לעבר רכבו של סעד שמע צעקות שהמשיב פגע במישהו. אביו של המשיב, אבו ג'ודה, התנפל על המשיב במטרה להוציא את האקדח מבין ידיו, ואז **נשמטה ארצה המחסנית** ואביו, נאף, השליך המחסנית מהמקום.

אחמד נחקר פעמיים נוספות (ביום 5.6.18 וביום 8.6.18) וחזר על גירסתו כפי שמסר אותה ביום 28.5.18. בהודעתו מיום 5.6.18 הוסיף כי היה רק נשק אחד בארוע וכי הוא עמד במרחק של מטר מטר וחצי מהמשיב ויכול היה לראות את המתרחש בברור.

9. עדותו של עומר אבו עמאר אחיו של נאף. בחקירתו מיום 21.5.18 מסר כי ראה את סעד מגיע ויוצא מרכבו עם סכין גדולה "30 או 40 ס"מ והוא ישר בריצה, רץ לכיוון חמאד וממולו היה אבא שלו, נאף והוא תפס אותו..". (ש' 34 - 35). לאחר שהשתלטו עליו ונטלו ממנו את הסכין הוא נכנס לאוטו ונסע קדימה אך לא עלה עליהם עם האוטו כי "הוא ראה שאבא שלו ואחים שלו והדודים שלו עומדי שם אז איך הוא יעלה עליהם" (ש' 50). אחרי זה נסע ברוורס ואז החל הירי.

עומר מסר כי לא ראה מי יורה (אומרים שאמין), הוא ראה את המנוח נופל וראה שאחרי הירי אבו ג'ודה לקח משהו מהמשיב, אך לא הבין במה מדובר.

על עובדות אלה חזר עומר גם בעימות שנערך בינו לבין נאף ביום 5.6.18 - עומר חזר והבהיר כי מיד לאחר הירי ראה את אבו ג'ודה מוציא משהו מידי המשיב, אך לא הצליח לראות מה הוציא כי המשיב היה מוקף באנשים רבים. נאף עמד קרוב יותר למשיב.

גם נאף חזר בעימות על גרסתו, לפיה ראה את אבו ג'ודה מוציא מידי המשיב אקדח, והסביר זאת בכך שהוא היה "צמוד" לאבו ג'ודה.

10. עדותו של סעד אבו עמאר המתלונן. סעד העיד כי הגיע ברכבו למקום הסולחה, וכשירד מרכבו והתחיל ללכת ראה מולו את חמאד שלפני שנה נקלע לסכסוך עם בנו. סעד העיד על עצמו כי התחיל להשתולל ולצעוק ו"היה אולר זרוק שם אז הרמתי אותו ורצתי לכיוון חמאד". אביו תפס אותו והוא זרק את הסכין ורצה ללכת לרכבו ואז תפס אותו אבו ג'ודה מאחור וחנק אותו וגם הבנים של אבו ג'ודה התחילו לתת לו מכות.

כשנכנס לאוטו, חליל, הבן של אבו ג'ודה, פתח את דלת הנוסע שליד הנהג וניסה לדקור אותו. אמין - המשיב, ירה עליו ממרחק של 5 מ'.
עמוד 4

11. העיונות בין סעד למשיב

בעיונות שנערך ביום 22.5.18 בין סעד למשיב, המשיב התמקד והרחיב בתאור האירועים שקדמו לירי. הוא תאר כיצד הגיע סעד לזירה ורץ עם סכין לעבר חמאד ואת מאמצי ההשתלטות עליו. לגבי חלק זה של האירוע מסר פרטים רבים לרבות שמות ומעשיהם של הנוכחים. הוא טען כי כשסעד חזר לרכב הוא **"התחיל לדרוס שם אנשים"** **"ניסה לדרוס פעמיים"** וגם את המנוח דרס **"עלה עליו על היד ועל הרגל"**. לגבי היריות מסר **"ואז היו היריות.. מצד ימין שלי, אני לא יודע מי ירה"**. לדבריו ברח לכיוון הכביש ואז שמע **"שהילד נפגע"** והוא חזר ועזר להעמיס אותו ואחר כך הלך הביתה.

למשיב לא היתה תשובה לשאלה מדוע סעד הפליל דווקא אותו, בהתחשב בעובדה שאין סכסוך ביניהם, ובהתחשב בכך שבזירת האירוע היו אנשים רבים נוספים, וסעד יכול היה להעליל על כל אחד אחר מבין הנוכחים.

סעד, תיאר את חלקו באירוע, כפי שתואר על ידי כל העדים, הבהיר שהיה עצבני ולקח אולר שהיה זרוק על הרצפה והלך לכיוון חמאד. לאחר שהפרידו ביניהם הוא נכנס לרכבו וחליל פתח את האוטו וניסה לדקור אותו. כדי לברוח מחליל **"נסעתי קדימה ואחורה איזה 3-4 פעמים כי חליל מנסה לדקור אותי ואמין התחיל לירות עלי מלמעלה"**.

גירסת המשיב

12. אין חולק כי המשיב נכח בזירה בעת האירוע נשוא כתב האישום, עמד ברחבה בסמוך לנאף, לעומר ולרכבו של סעד.

לטענת המאשימה, המשיב נמלט לאחר האירוע והסגיר עצמו רק לאחר 4 ימים. המאשימה מפנה בעניין זה לדוחו"ת הפעולה של השוטרים שחיפשו אחריו.

בחקירתו הראשונה ביום 16.5.18 מסר המשיב כי לאחר האירוע הלך הביתה וישב עם משפחתו, ביניהם עזמי.

בניגוד לעדות המשיב, בני משפחתו הקרובה (כמו אחיו חליל), מסרו כי לא ראו אותו בימים שלאחר האירוע וגם עזמי מסר כי לאחר האירוע סייע לפנות את המנוח לבית החולים ולא ישב עם המשיב.

עוד מסר המשיב כי למחרת האירוע, הוא נסע לחבר שלו, חאלד, המתגורר בעזון. המשיב לא ידע למסור כל פרט מזהה על אותו החבר (שם משפחה; מספר טלפון; כתובת). כשהוצע לו לנסוע יחד עם החוקר לביתו של חאלד על מנת לאשש את גרסתו- הנהן בראשו לשלילה.

13. בחקירה נוספת מיום 21.5.18 - חזר על עיקרי גרסתו.

בהתייחס לסיבת הירי לעבר סעד מסר כי הירי נועד להרחיק את האנשים מסעד כדי להגן עליו. משנשאל ע"י

החוקר האם הגיוני שאדם שרוצה להגן על סעד ולהרחיקו ממנו אנשים יורה לעברו, לא היה הסבר בפיו.

כשנשאל אם היה לו חשוב לנסוע לביה"ח לבקר את המנוח שהוא אחיינו, השיב "מאוד", אולם לא היה לו הסבר מדוע בחר דווקא בעיתוי זה לנסוע לעזון "לקצה השני של המדינה".

14. ממזכרו של השוטר שי ראסד מיום 29.05.18, עולה כי המשיב סירב לבצע שחזור ללא נוכחות עורך דינו. צוות החקירה המתין כחמישים דקות 50 דקות להגעת ב"כ המשיב ואז יצאו לזירה. המשיב סירב לצאת מהרכב, הגם שהוסבר לו כי בשחזור יוכל להציג גרסתו.

הכרסום הנטען בראיות לכאורה

15. המשיב כאמור אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה אלא טוען לכרסום משמעותי בהן.

בנוסף טוען ב"כ המשיב כי על פי הנסיבות המפורטות בכתב האישום, וללא קשר לשאלת זהותו של היורה, מדובר בירי שבוצע לצורך הגנה עצמית, כאמור בסעיף 34' לחוק, וכבר בשלב זה על בית המשפט לבחון טענה זו על אף שהמשיב אינו טוען לכך.

לטענת ב"כ המשיב, יש להעדיף את תכלית חקר האמת על פני אבחנות פורמאליות המקבעות את הנאשם לגירסתו המשפטית.

16. באשר לראיות, מדובר באירוע בו נכחו עדי ראייה רבים ומפליא שרק שלושה - המתלונן, אביו (נאף) ואחיו (אחמד) - מזהים את המשיב כיורה. מדובר בגירסאות של בני משפחה.

לטענת ב"כ המשיב, ניכר שמדובר בעדויות בלתי מהימנות ומתואמות. בעוד שבכתב האישום, בהתבסס על מספר רב של עדויות, נטען כי המתלונן הגיע למקום האירוע "בחמת זעם, כשהוא נוהג ברכבו....מצוייד בסכין גדולה באורך של כ- 30 ס"מ ועצר את רכבו בסמיכות לרחבה המוגבהת... (ו) יצא מהרכב... כשהוא אוחז בידו בסכין ורץ לכיוונו של חמאד..". הרי שהמתלונן מזער את חלקו כשטען "אני הגעתי ירדתי מהאוטו, התחלתי ללכת פתאום אני רואה מולי בפנים את חמאד, אני התחלתי להשתולל ולצעוק, היה אולר זרוק שם אז הרמתי אותו ורצתי לכיוון חמאד..." (הודעת המתלונן מיום 14/05/18 שורות 17-20) ובהמשך טען כי הרים "אולר היה זרוק על הרצפה...אולר של אולי כמה סנטימטר" (הודעת המתלונן מיום 28/05/18 שורות 11-14). באופן דומה גם אחמד אבו עמאר, אחיו של המתלונן (להלן "אחמד") מסר בגרסתו כי "היה לו איזה סכין קטן" (הודעת אחמד מיום 28/05/18 שורות 26-27), וגם נאף צימצם את גודלה של הסכין ואת עוצמת המתקפה מצדו של המתלונן.

כשעומת המתלונן עם שלל העדויות לפיהן נשא סכין גדולה ענה "זה לא נכון, שקר" (הודעת המתלונן מיום 28/05/18 שורות 33-35) וטען "כולם שקרנים" (הודעת המתלונן מיום 28/05/18 שורות 73-82).

לטענת ב"כ המשיב, תיאום הגרסאות הנ"ל, בעניין גודל הסכין שאחז המתלונן, מפחית משמעותית

ממשקלה של אחידות גרסתם של השלושה בעניין הנשק שלטענתם נשא המשיב, והדבר צריך לקבל ביטוי ונפקות כבר בשלב הלכאורי, תוך קביעה כי ישנה חולשה ממשית בעוצמת הראיות.

17. ביטוי נוסף לחוסר המהימנות בגרסתו של המתלונן רואה ב"כ המשיב בטענתו כי בעודו נוסע לאחור ברכב, ראה את המשיב יורה לעברו ממרחק של כ 4-5 מטרים. ב"כ המשיב מפנה לדו"ח ההובלה וההצבעה כאשר בתשובה לשאלה אם כשהוא נוסע לאחור הוא רואה מי ירה בו השיב כי **"2 כדורים ראשונים בוודאות זה היה אמין"** (דו"ח הובלה והצבעה מיום 28/05/18 שורות 26-27).

מעיון בדו"ח ההובלה וההצבעה עולה כי המתלונן העיד כי **"נסעתי כמה פעמים קדימה ואחורה"** ולא ברור מהתשובה אם התכוון שראה את היריות כשנסע קדימה או למרות שנסע לאחור ראה את היריות.

18. גם בחוסר יכולתו של המתלונן לתאר את האקדח רואה ב"כ המשיב עובדה המפחיתה ממשקל גרסתו **"[ירה] מאקדח, אני אגיד לך הייתי בלחץ ואני לא מבין בזה, זה היה אקדח, לא ראיתי פרטים או צבע"** (הודעת המתלונן מיום 14/05/18 שורות 43-44) **"ראיתי את הקנה שלו, זה היה אקדח, לא יכול להגיד לך איזה צבע"** (עימות מיום 22/05/18 שורות 87-88).

גם אחיו של המתלונן, אחמד, שטען כי המשיב שלף אקדח וירה לכיוון רכבו של המתלונן - לא ידע לתאר את האקדח.

19. בהתייחס לאבי המתלונן, נאף, טוען ב"כ המשיב גרסתו, לפיה ראה את המשיב יורה, היא קלושה. לטענתו עולה מהעדויות כי נאף סבור שהמשיב הוא היורה לא משום שראה זאת במו עינו, אלא משום שלאחר הירי ראה שאביו של המשיב לוקח משהו מידיו.

בתחילה (בהודעתו יום 12.5.18 שעה 14:23) טען **"אני לא יודע אם זה הוא במדויק כי כל הידיים היו למעלה ואז המחסנית של הנשק נפלה"** (שורות 36-37) וכשנשאל האם ראה את הנשק השיב בשלילה (שורות 57-58) ורק בהמשך מסר כי ראה אקדח בידיו של המשיב (הודעתו מיום 12/05/18 16:04 שורות 16-18 ושורות 35-39).

בהודעה נוספת כשנשאל מי ירה ענה **"לא יודע מי ירה"** וכשנשאל מי החזיק בהתחלה באקדח ענה: **"כמה שאני יודע 90 אחוז, 100 אחוז אמין אבו עאמר, הבן של חמד"** (הודעתו מיום 14/05/18 שורות 5-8) והסביר **"היו היריות אני הסתובבתי ככה וראיתי שמנסים לקחת לו, בטח אחרי היריות..."** (שורות 35-36).

דין והכרעה

20. לאחר שעיינתי בראיות ושמעתי טענות הצדדים, אינני סבורה כי קיימת חולשה בראיות ואסביר.

אין כל אינדיקציה כי עדי הראיה תאמו ביניהם את הגרסאות. הגרסה הראשונה נמסרה לשוטר דיין על ידי נאף אבו עמאר דקות אחרי הארוע, לפני שבכלל היתה קיימת אפשרות לתאם גרסה, וכבר שם טען נאף כי מי

שהחזיק באקדח וירה הוא המשיב.

אמנם, בהודעתו המאוחרת יותר באותו יום (משעה 14:23) גילה היסוס מה באשר לזהות היורה, אך עדותו לא היתה העדות היחידה בה זוהה המשיב כיורה. לעדות נאף מצטרפים עדויותיהם של עדי הראיה האחרים אחמד אבו עמאר וסעד אבו עמאר. מדובר בארוע בו היה יורה אחד בלבד, העדים והיורה עמדו בסמיכות זה לזה, היורה לא היה רעול פנים והיתה קיימת הכרות בין כל הנוכחים בארוע שהם בני משפחה. בנסיבות אלה האפשרות של טעות בזיהוי היא קלושה ביותר.

21. עדויות העדים אינן הראיה היחידה המצביעה על זהות המשיב כיורה. על פי העדויות אין מחלוקת כי אבו ג'ודה, אביו של המשיב הוציא מידי דבר מה. בעימות שנערך בין נאף לאבו ג'ודה הטיח נאף באבו ג'ודה כי ראה את המשיב מחזיק בידו אקדח וכי אבו ג'ודה הוציא מידיו את האקדח. אבו ג'ודה הודה במהלך העימות כי הוציא מידי המשיב אגרופן, וזאת לאחר שבהודעתו מיום 12.5.18 הכחיש בכלל כי הוציא דבר מה מידי בנו וכשנאמר לו כי יש אנשים שאומרים שראו את בנו מחזיק אקדח, והוא ואותם אנשים קפצו על בנו כדי לנטרל אותו השיב "מי המציא את הסיפור הזה". וכשנשאל אם ובואו האנשים שהיו בארוע וראו וגם בעצמם ניסו להוציא את הנשק מהבן שלך ויגידו זאת בפניו של אבו ג'ודה השיב "בפנים אני אומר לו שקרן, אם היה משהו הייתי אומר...." (ש' 57 - 62).

כלומר, תחילה הכחיש אבו ג'ודה כי הוציא דבר מה מידי בנו, ורק בעימות כשנאף הטיח בפניו כי הוציא מידי בנו אקדח, הודה כי נאבק עמו להוציא מידיו דבר מה אלא שטען כי אותו דבר מה היה אגרופן.

22. לעדויות אלה מצטרפים שקריו של המשיב בחקירתו והתנהלותו. המשיב התייצב במשטרה רק לאחר 4 ימים אך את מעשיו באותם ימים כי הפרט היחיד שמסר היה שמו הפרטי של החבר והעובדה שהוא מתגורר בעזון.

23. אמנם נראה לכאורה כי מרבית עדי הראיה שהם כולם קרובי משפחה מדרגת קרבה קרובה של המתלונן, והמתלונן עצמו, ניסו למזער את מעשיו של המתלונן בחלקו הראשון של הארוע וטענו כי המתלונן החזיק בידו אולר ולא סכין שאורכה 30 - 40 ס"מ, אך נושא זה אינו משליך על חלקו השני של הארוע. אינני סבורה כי ניתן להסיק מכך כי הם תאמו ביניהם את העדויות כפי שטוען ב"כ המשיב.

24. לענין ההגנה העצמית. ב"כ המשיב העלה נושא זה ככותרת בלבד מבלי להפנות לראיות שיכולות ללמד על אפשרות של הגנה עצמית. בשלב זה לא רק שהמשיב אינו טוען להגנה עצמית אלא שנסיונות המקרה אינן מצביעות על סכנה שנשקפה למי מהנמצאים במקום. על פי העדויות הירי בוצע בשעה שהמתלונן כבר נסע ברוורס כדי לצאת מהחצר. לכן, אם בכלל, מקומה של הטענה להתברר בהליך העקרי.

25. סוף דבר אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

26. מעשיו של המשיב מקימים עילת מעצר סטטוטורית מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים תשנ"ו - 1996 (להלן - **החסד"פ**) וכן עילת מעצר בשל המסוכנות הנשקפת לכאורה מהמשיב לאור האלימות בה נקט לכאורה לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחסד"פ.

27. ההחלטה ניתנת במהלך הפגרה ותוקרא על ידי שופט תורן, אשר יקבע מועד לטיעוני הצדדים, כדי שיטענו בשאלת חלופת מעצר.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ח, 30 אוגוסט 2018.